

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/17/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216759
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117216759.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., E. XX, právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: AB 2 B.V., s.r.o., so sídlom 107 7 Amsterdam, Strawinskylaan 933, Holandské kráľovstvo, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/158/2017-48 zo dňa 15.11.2017 takto

rozhodol:

Zrušuje prvoinštančný rozsudok a vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1až 4 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa žalobou zo dňa 27.6.2017 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 685,66 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cb/104/2015 uplatnila obchodná spoločnosť AB 1, B.V. proti Valérii Kurucovej nárok na zaplatenie 1.951,50 Eur s úrokmi z omeškania žalobou z 18.12.2014. Rozsudkom č.k. 8Cb/104/2015-65 zo dňa 14.4.2016 bola žalobkyňa (v pôvodnom konaní žalovaná) zaviazaná zaplatiť 1.265,84 Eur s úrokom z omeškania 8,05% ročne od 29.8.2014 do zaplatenia v mesačných splátkach po 50 Eur počnúc mesiacom júnom 2016 pod následkom straty výhody splátok a žaloba v prevyšujúcej časti bola zamietnutá.

Z uvedeného spisu vyplýva, že dňa 14.12.2012 bola uzavretá formulárová písomná úverová zmluva medzi veriteľom HOME CREDIT Slovakia a.s. a žalobkyňou, ktorou jej bol poskytnutý bezúčelový úver 2.000 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 13,52%. Žalobkyňa mala úver splatiť 84 mesačnými splátkami po 39,30 Eur, teda celkovo 3.276 Eur. Do podania žaloby vo veci 8Cb/104/2015 však zaplatila len 734,16 Eur.

Pôvodne vo vyššie uvedenej veci bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému dala žalobkyňa odpor, v ktorom uviedla, že úverová zmluva neobsahuje povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a preto úver je bezúčelový a bez poplatkov. Vyslovila tiež názor o neprijateľných zmluvných podmienkach ohľadom poplatku za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie účtu, ako aj zmluvnej podmienky predstavujúcej neoprávnený zber a nakladanie s osobnými údajmi a vyhlásenie o oboznámení sa so zmluvnými podmienkami. Na nasledujúcom pojednávaní žalobkyňa zotrvala na tom, čo uviedla v odpore voči platobnému rozkazu a následne bol vyhlásený už citovaný rozsudok, v ktorom sa konštatuje, že strany uzavreli spotrebiteľskú zmluvu, ktorú je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd dospel k záveru, že v zmluve chýba povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v zmluve boli uvedené rôzne sadzby

RPMN (od 16,2% do 16,8%) s tým, že presná výška závisí od dňa poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu oznámi spoločnosť po poskytnutí úveru. S poukazom na § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. preto úver vyhodnotil ako bezúročný a bezpoplatkový a žalobkyňu zaviazal zaplatiť spoločnosti AB 1, B.V. sumu 1.265,84 Eur predstavujúcu rozdiel medzi poskytnutým úverom 2.000 Eur a úhradami žalobkyne 734,16 Eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyňu povolil mesačné splátky po 50 eur pod následkom straty výhody splátok. Odvolanie voči tomuto rozsudku nebolo podané, takže rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.6.2016.

Ku dňu 18.10.2016 došlo k zániku obchodnej spoločnosti AB 1 B.V. v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou AB 2 B.V., ako to vyplýva z pripojeného výpisu z obchodného registra vedeného Holandskou obchodnou komorou.

Žalobkyňa napriek právoplatnému rozsudku žalovanému a ani jeho právnenému predchodcovi k prisúdenej sumy nič neuhradila, preto oprávnený podal voči nej návrh na exekúciu a až v dôsledku tejto exekúcie zaplatila žalobkyňa žalovanému dňa 31.10.2017 prisúdenú istinu.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy ju zaujímala len výška úveru, výška mesačnej splátky a suma, ktorú musela veriteľovi za úver zaplatiť. Vôbec pritom nevedela čo znamená RPMN a tento údaj bol preto pre ňu irelevantný.

Žalobkyňa podľa názoru súdu preukázala splnenie základných formálnych predpokladov v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., keďže má postavenie spotrebiteľa v príslušnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, od ktorej odvíja nárok a v predchádzajúcom súdnom spore úspešne uplatnila porušenie povinnosti vo vzťahu k nej ako spotrebiteľke, ktoré boli upravené inými osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa, v tomto prípade konkrétne v zákone č. 129/2010 Z.z.

V tomto prípade právny predchodca žalovaného porušil svoju povinnosť vo vzťahu k žalobkyňi ako spotrebiteľke, ak pri spracovaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuviedol dostatočne určito povinnú náležitosť zmluvy a to RPMN.

Napriek týmto záverom súd nárok nepovažoval za dôvodný. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ.

Finančné zadosťučinenie je možno priznať len vtedy, ak porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi mu spôsobilo nejakú ujmu. Súd teda nepovažuje za rozhodujúce to, že spôsobenie ujmy nie je uvedené ako predpoklad priznania finančného zadosťučinenia priamo v zákone, ale za rozhodujúce považuje to, že táto skutočnosť vyplýva zo samotnej podstaty zadosťučinenia.

V danom prípade je nepochybné, že žalobkyňi žiadna ujma uzatvorením úverovej zmluvy a neuvedením určitej výšky RPMN nevznikla. Zanedbateľná nie je ani skutočnosť, že žalobkyňa v čase uzatvorenia zmluvy vôbec netušila čo RPMN znamená a tento údaj ju nijako neovplyvnil pri rozhodovaní o prístupení na ponúknuté úverové podmienky. Iné by bolo, keby veriteľ tento údaj v zmluve vôbec neuviedol, pokiaľ ho však uviedol hoci v rozpätí, ktoré je však zanedbateľné, nejedná sa o taký rozsah porušenia povinností, za ktorý by mal platiť finančné zadosťučinenie, ktorého účelom je prispieť k vyrovnaní ujmy oprávnenej osoby. Súd teda považuje za dôležitú pri posudzovaní takéhoto nároku aj intenzitu alebo mieru či rozsah porušenia spotrebiteľského práva alebo povinností ustálených v predchádzajúcom súdnom spore. V tomto prípade žalovaný už bol postihnutý za to, že uviedol v úverovej zmluve v malom rozpätí RPMN (s rozdielom 0,6%) a za to nedostane žiadnu odplatu za úver. Už tá skutočnosť je dostatočnou sankciou pre neho a zadosťučinením pre žalobkyňu, ktorá „zadarmo“ disponuje od neho získanými finančnými prostriedkami a nemusí mu vrátiť 685,66 Eur, čo predstavuje dohodnuté úroky. Za to isté porušenie tejto jeho povinnosti by mal byť žalovaný sankcionovaný dvakrát, teda jednak v dôsledku fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a jednak primeraným finančným zadosťučinením, čo je však v rozpore so všeobecne platnou zásadou rímskeho práva *ne bis in idem* (zákaz dvojitého postihnutia).

Princíp spravodlivosti je potrebné považovať za jeden z najdôležitejších princípov právneho štátu. Súd považuje za extrémne nespravodlivé, ak by v tomto prípade za už spomínaný „prehrešok“ žalovaného resp. jeho právneho predchodcu, ktorý neuviedol výšku RPMN jednou sumou, ale dvoma sumami s rozdielom 0,6%, hoci tento údaj bol pre žalobkyňu z jej pohľadu bezvýznamný a za čo už je žalovaný postihnutým tým, že nedostane vysokú odplatu za úver, aby mal ešte žalobkyňi platiť finančné zadosťučinenie. Samotná žalobkyňa pritom dlhú dobu aj po právoplatnosti predchádzajúceho rozsudku tento úplne ignorovala a neplnila súdom uloženú povinnosť, hoci súd jej vyšiel v ústrety a povolil mesačné splátky, teda sama sa zachovala nepoctivo. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má byť vyvážené. K úhrade istiny úveru došlo žalobkyňou až krátko pred pojednávaním v tejto veci v dôsledku exekučného konania. Nie je teda spravodlivé, aby žalobkyňa za jej porušenie práva

nebola žiadnym spôsobom postihnutá a žalovaný za porušenie svojej povinnosti vo vzťahu k žalobkyni bol postihnutý dokonca dvakrát a nie v zanedbateľnom rozsahu.
O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že podľa rozsudku Okresného súdu prešov č.k. 8Cb/104/2015 sa terajší žalovaný mienil na jej úkor obohatiť, keď žiadal namiesto sumy 1265,84 Eur sumu 1951,50 Eur. Jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Súd prvej inštancie zdôrazňuje ujmu, ako keby mala byť zásadnou podmienkou práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Koncept chápania primeraného finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie je mylný. V ďalšom poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/34/2014 zo dňa 16.02.2015, v ktorom krajský súd zdôraznil, že spotrebiteľ, ktorý splnil hmotnoprávne podmienky nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má nárok na primerané finančné zadosťučinenie aj vtedy, keď sám veriteľovi dlhuje. Súdu prvej inštancie zrejme uniklo, že nie žalobkyňa, ale žalovaný inicioval konanie 8Cb/104/2015 a žalovaný od žalobkyne požadoval nezákonné plnenie v sume 685,66 Eur. Žalovaný pripravil formulárovú zmluvu a on sám porušil povinnosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Na podporu svojich argumentov poukázala na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný s k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

5. V danom prípade dôvodom vedúcim k zamietnutiu žaloby mala byť skutočnosť, že žalobkyni uzavretím úverovej zmluvy so žalovaným žiadna ujma nevznikla.

Odvolací súd konštatuje, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nemožno posudzovať v intenciách Občianskeho zákonníka, s poukazom na charakter a predpoklady vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa Občianskeho zákonníka. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Zákonodarca inštitút primeraného finančného zadosťučinenia upravil osobitným spôsobom v zákone č. 250/2007 Z.z. s ohľadom na špecifickú povahu spotrebiteľských zmluvných vzťahov. Za tohto stavu nemožno pochybovať o tom, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a podľa Občianskeho zákonníka má iný charakter a iné predpoklady vzniku nároku.

V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne

vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

Ako správne uvádza žalobkyňa, bol to práve žalovaný, ktorý inicioval súdny spor, v rámci ktorého sa domáhal voči žalobkyni plnenia, na ktoré nárok nemal v dôsledku porušenia jeho povinnosti uloženej mu zákonom č. 129/2010 Z.z. (neuveďenie údajov o RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j), v dôsledku čoho veriteľ nemá nárok na úroky a poplatky), čo len potvrdzuje právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Cb/104/2015-65 zo dňa 14.04.2016.

Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého žalobkyňa si neplnila svoje povinnosti zo zmluvy ani po rozhodnutí súdu, ktorým bola zaviazaná na plnenie voči žalovanému, toto pre posúdenie existencie uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie nie je právne významné. Porušenie zmluvných povinností žalobkyňou spočívajúce v nezaplatení istiny vo výške 1265,84 Eur bolo zohľadnené už v spomínanom konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cb/104/2015. V tomto konaní súd prvej inštancie žalobe žalovaného v časti vzťahujúcej sa na istinu úveru vyhovel a žalobkyni uložil povinnosť z tohto titulu zaplatiť čiastku 1265,84 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z dlžnej sumy od 28.09.2014 do zaplatenia. Úrok z omeškania priznaný podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka má bez akýchkoľvek pochybností sankčný charakter a plní úlohu sankcie za porušenie povinnosti dlžníka splniť svoj peňažný dlh riadne a včas.

Aj vtedy, ak určité plnenie požadované žalobou nie je priznané, zamietnutie žaloby ohľadne tohto plnenia nie je možné z procesnej stránky hodnotiť inak ako úspech spotrebiteľa. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde v konaní sp. zn. 8Cb/104/2015, je nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa daný.

Súd prvej inštancie tak nedostatočne zhodnotil výsledok predchádzajúceho konania vedeného medzi tými istými stranami sporu na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cb/104/2015.

So zreteľom na dôvody, ktoré uviedol, považoval odvolací súd odvolanie žalobkyne za dôvodné a dospel k záveru, že súd prvej inštancie nárok, ktorý na súde uplatnil žalobca neposúdil právne správne, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

6. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie vo vyššie naznačených intenciách opätovne sa zaoberať vznikom nároku na uplatnené primerané finančné zadostučinenie a jeho výškou, svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Výška primeraného finančného zadostučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadostučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (§ 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP).

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.